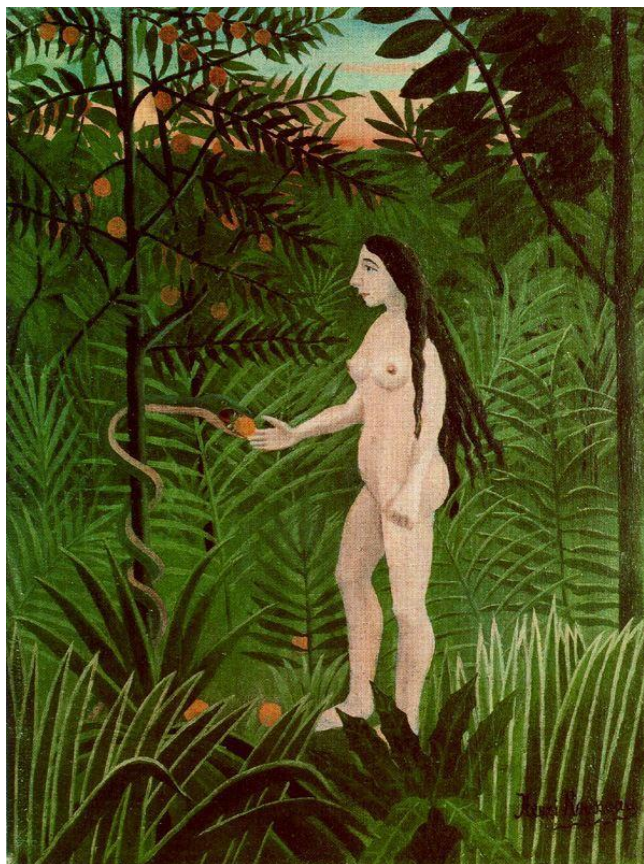

Darvas Szilárd

Legenda a nő teremtéséről

Amit mondok, nem ma történt,
sok millió év előtt,
elmesélem, hogy az Isten
valamikor réges-régen
hogyan teremtette a nőt.
E legenda őse hindu,
s oly igaz, hogy aki hallja,
nem lehet, hogy meg nem indul.

Szóval az Úr legelőször
férfiembert alkotott,
ezzel teltek hosszú évek,
nappalok és alkonyok,
ami szép volt, ami jó volt,
mindent ebbe fektete,

ő maga is megcsodálta,
mire készen lett vele:

domború mell, magas homlok,
sziklát görgető karok
és a többi... részletezni
nem is nagyon akarok,
szeme, füle, lépe, mája,
lába is, hogy lépne rája,
hogymint így visszagondolok,
csupa, csupa jó dolog.

No de közben hiba történt:
elfogyott a nyersanyag,
míg a férfi ily remek lett,
a szegény nő megfeneklett,
rá már semmi sem maradt.
Ám az Isten azért Isten,
véghetetlen bölcsessége
mindig jó dolgokra inti,
tudja, hogy ha segít magán,
az isten is megsegíti.

Hogymint ily nagy volt a probléma,
csak merészebb lett ő attól,
és nekiállt nőt csinálni
- ahogymint azt ma mondanátok -
mindenfélre műanyagból.

Volt abban a nőben minden,
bizony nem lesz könnyű dolgom
véges-végig elsorolnom.

Az ezüsthold kerekcsége,
pálma sudár merevsége,
ősz felhő mélabúja,
mélyhegedű néma húrja,
őzikének kecsessége,
májmok csacsi fecsegése,
május üde tavaszsága,
csörgőkígyó ravaszsága,

fák közt nyögő szél fuvalma,
bősz oroszlán rémuralma,
páva tolla, pulyka mérge,
gyáva nyúlnak rettegése,

kis verébnek puha pelyhe,
illatozó rózsa kelyhe,
mérges fullánk kis darázsba',
felparázsló tűz varázsa,
csorgatott méz édes íze,
szomjúság a tiszta vízre,
nyári zápor, rét keserve
tél dühétől szétseperve,
bátor tigris vad haragja,
kis pacsirta trilla-hangja
és a többi, és a többi,
az is, ami ki ki lett hagyva.

Nem volt már a férfi árva,
mert az Úr az új teremtményt
nekiadta, illetőleg
rásózta az ő nyakára.

Nem telt bele alig pár nap,
hát az Úrhoz mén a férfi,
s panaszkodik, azt remélve,
hogy az isten csak megérti.
Uram! - így szól - kezéd mért ver?
Rettenetes egy teremtmény,
akit adtál, az a néember.
Szája be nem áll, ha fecseg,
egyszer nyűgös, másszor beteg,
minden semmiségért zokog,
és veszélyes és szeszélyes,
hogya egy kis öleléshez
néhanapján hozzáfogok,
máskor... hogymondjam... mohó!
Izzik, mint a tüzes kohó,
kábír, bódít, mint az óbor,
csak az a baj, sose jókor...
Elpusztulok vele élve,
így könyörgök: vedd őt vissza!
Nincs szükségem feleségre!

Szólt az Úr, ki nagy ravasz volt:
látom, nincs belőle hasznod,
nem erőszak a disznótor,
visszaveszem én az asszonyt!

Nem telt bele alig pár nap,
s hát megint csak jön a férfi

s panaszkodik, azt remélve,
hogy az isten csak megérti:
Uram! - így szól - én se értem,
de hiányzik az a néember,
ettől vagyok én most bajba',
hiányzik a dalos ajka,
milyen kedves, mikor fecseg,
megható, ha néha beteg,
hogyha szenved, hogyha zokog
s milyen hálás, milyen boldog,
hogyha egy kis öleléshez
néhanapján hozzáfogok...
Mámorító, mikor mohó,
izzik, mint a tüzes kohó,
kábít, bódít, mint az óbor,
sose rosszkor, mindig jókor,
nincs öröm, csak vele élve!
Így könyörgök: add őt vissza,
szükség van a feleségre!
Szólt az Úr, ki nagy ravasz volt:
látom, látod már a hasznod,
visszaadom hát az asszonyt!

Nem telt bele alig pár nap,
s hát csak újra jön a férfi
s panaszkodik, azt remélve,
hogy az isten csak megérti:
Uram! - így szól - én se értem,
de csak néember az a néember,
sok bosszúság, kevés öröm,
és a csóknál több a köröm,
köröm, karom, fecsej, szitok,
ha úgy látja jónak, kidob,
minden bajért engem okol,
vele élnem tüzes pokol,
így könyörgök, legyen vége,
vedd őt vissza, sose lássam,
nincs szükségem feleségre!

Ez már sok volt az istennek,
nagyot ütött az asztalra:
Volt időd, hogy kiismerjed,
nekem is van egy kis eszem,
többé vissza sosem veszem,
oktalanságodon okulj,
ahogyan tudsz, úgy boldogulj,

ezt a mérget hordanod kell,
akárhogyan éget is,
vidd az asszonyt, mert különben
beszüntetlek téged is!

Sok millió éve ennek, de semmi se változott,
ma is így vagyunk a nővel,
hol áldott, hol átkozott,
nyögünk, hogyha velünk van és
hogyha elhagy, akkor is,
ezt csináljuk, amíg élünk,
így jön el az aggkor is,
amíg ez a világ világ,
össze sose békülünk,
tragédiánk egy mondatban:
sem velük, se nélkülük!